

българъ отдавна; не е могълъ да търпи робството и избългаръ. Македонцитъ сж кораво племе.

И учителката унесено разправя историята на тая малка изстрадала българска земя, люлката на българщината ни, обединѣла сега, ограбена, гола,

да бѣлоса училището — самъ; нѣма работници, всички мже по границата. И той обикаля тжжно и дрънка ключоветъ на празнитъ стаи. Вжтре децата, сдушени като овчици въ кошарка, четатъ, пишатъ и слуштъ учителката Йордана. Все нови и нови нѣща имъ разправя тя,

гладна. Какъ сж се борили македонцитъ, тайни комитети, революционери, Гоце Дѣлчевъ, Даме Груевъ и, едва подѣла пѣсенъта: „Нѣщо ще те питамъ, бабо“, децата току ревноха въ единъ гласъ: „Кои войводи бѣха бабо, у васъ на вечеря.“

Така започна учението тая година. Дѣдо Станой не можа

нѣма ги въ книгитъ като уроци, тя си ги реди и имъ ги казва.

Когато дойде гроздоберъ, едно умниче вирна неочаквано носле и каза:

— Да имъ пратимъ грозде, учителко?

— Пратете, деца, азъ ще ви дамъ адресъ.

Стаята гръмва. Всѣки хук-